

1 NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU – 16 II 1997

Nowe Przymierze – początek drogi

Okres Wielkiego Postu, który rozpoczyna się w Środę Popielcową, kiedy przyjmujemy symboliczny znak posypania głów popiołem, stanowi serce całego roku liturgicznego i syntezę misterium zbawienia. Liturgia Słowa kolejnych niedziel przypomina najważniejsze momenty historii zbawczej. Na nowo podejmowane próby ich odczytywania w perspektywie naszego życia i przekładania na konkretne dzieła w naszej codzienności, pozwalają odczytywać plan, jaki Bóg ma dla życia każdego z nas. Można na te czterdzieści dni spoglądać w świetle życiowej pielgrzymki każdego człowieka. Podobnie jak Chrystus poprzez wydarzenia ziemskiej misji zbliżał się do Jerozolimy, do wypełnienia misji Odkupienia, my również przeżywając kolejne dni zbliżamy się do celu naszej wędrówki, który w pełni ukaże się nam po śmierci. Na drodze pielgrzymowania Bóg stawia, poprzez osoby i wydarzenia, różne znaki, które pozwalają nam orientować się na właściwy kierunek i nie zapomnieć o prawdziwym jej celu. W takiej perspektywie może lepiej rozumiemy określenie Wielkiego Postu jako Okresu Przygotowania do Świąt Wielkanocnych, które to wyrażenie jest preferowane w dzisiejszej terminologii liturgicznej.

Bóg daje nam w tych dniach okazję do refleksji, spojrzenia do tyłu, na drogę, która już jest poza nami, przypomnienia sobie tego, co stanowiło motyw główny podjęcia wysiłku pielgrzymowania, być może skorygowania albo zmiany drogi lub wzmocnienia decyzji kontynuowania wędrówki.

Istotnym znakiem dla nas próbujących naśladować Chrystusa jest historia ludu Starego Przymierza. Kolejne niedziele będą przedstawiały różne wydarzenia ze Starego Testamentu, poprzez które Bóg przygotował misję Swojego Syna. Dzieje Narodu Wybranego są obrazem życia każdego człowieka, jego relacji z Bogiem, jego oddaleń i powrotów do jedności z Ojcem. Pierwsza niedziela okresu przygotowania paschalnego najpierw przynosi temat przymierza Boga z człowiekiem. Czytanie z Księgi Rodzaju nawiązuje do naszej prehistorii. Noe cudownie ocalony z potopu reprezentuje nowe pokolenie ludzkości, które za swoją wierność i posłuszeństwo Bogu zasługuje na nawiązanie nowych, mocniejszych relacji z Bogiem. Stwórca pozostaje wciąż wiemy swoim obietnicom, które zapowiedział pierwszym rodzicom w raju. Tę cechę podkreśla refren psalmu responsoryjnego, który działaniu Bożemu

przydaje przymioty łaski i wierności. Już pierwsze pokolenie ludzkości odeszło od swojego Stwórcy, On jednak potrafi dostrzec każdy przejaw dobra w człowieku i ci, którzy pomimo wszystko stoją po stronie Boga, mogą liczyć na Jego pomoc w decydujących momentach życia. Fale potopu zniszczyły nieład, który wprowadził człowiek odchodząc od Boga. Woda służy do oczyszczenia, ale przede wszystkim stanowi życiodajny napój. Posiada pierwszorzędne znaczenie dla podtrzymywania życia w człowieku. Woda, która dla wielu z pokolenia Noego stała się zgubą, zgodnie z Bożym postanowieniem, jemu przyniosła ocalenie.

Poprzez sakrament chrztu, który otwiera każdemu drogę do wspólnoty Nowego Przymierza, Bóg indywidualnie, w życiu każdego wierzącego, potwierdza i umacnia przymierze, którym związał się z każdym człowiekiem. Mówimy często, że chrzest stanowi bramę do nieba. W tym znaku Bóg otwiera dla każdego z nas nieskończoną perspektywę wiecznego z Nim bytowania. Przez Chrystusa dostępujemy wspaniałej obietnicy zjednoczenia w wielkiej rodzinie dzieci Bożych. Imię, które otrzymujemy w tym sakramencie, Bóg zna osobiście, a świadomość, że mamy Ojca wszechmogącego w swojej *łasce i wierności*, umacnia nasze codzienne zmagania ze słabością. Tak jak woda potopu wyniosła rodzinę Noego z niebezpieczeństwa i doprowadziła do przymierza z Bogiem, również sakramentalny znak wody stanowi potwierdzenie osobistego związku Boga z człowiekiem. Liturgia Słowa pierwszej niedzieli przygotowania paschalnego wskazuje na początek drogi zbliżania się do Boga, która dla każdego człowieka wierzącego rozpoczyna się w sakramencie chrztu.

Ewangelia również odwołuje się do początku misji Chrystusa. Znak 40 dni przebywania Chrystusa na pustyni przypomina 40-dniową modlitwę Mojżesza na górze Synaj, gdzie otrzymał tablice przykazań i 40-letnią wędrówkę Narodu Wybranego do Ziemi Obiecanej. Jezus rozpoczyna misję od 40-dniowych „rekolekcji”. Dla nas ochrzczonych naprawdę czas się wypełnił. W tym sakramencie jesteśmy nierozzerwalnie złączeni z Bogiem. Ostateczny cel naszego życia, a także szczęśliwe wypełnienie naszych czasów, jest związane z wiernością Bożemu przymierz.

Na początku naszej drogi życiowej stanął Bóg ze swoją wspaniałą obietnicą. Rozpoczynając okres przygotowania paschalnego, kierujemy nasz wzrok na początki naszej wiary. Chcemy zaczerpnąć nowych sił, wzmocnić nadzieję, że droga, którą podążamy, nie wiedzie do nikąd. Mamy jasny cel życiowej pielgrzymki. Przymierze z Bogiem umacnia naszą pewność obecności i pomocy Tego, którego drogi to *łaska i wierność*. Podejmujemy z wiarą wysiłek 40-dniowego przygotowania paschalnego mając nadzieję, że w tym czasie jeszcze bardziej zbliżymy się do tajemnicy miłości Boga, który nas zbawił.

ks. Leopold Rzodkiewicz